

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 832

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 noiembrie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 472 din 23 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	2–4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.013. — Hotărâre pentru suplimentarea pe anul 2014 a sumei prevăzute ca justă despăgubire pentru unele imobile proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică de interes național, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 685/2007 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire Lugoj”	5
1.014. — Hotărâre privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilului proprietate privată situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național „Lărgire la 4 benzi DN 5 Adunații-Copăceni—Giurgiu, km 23+200—km 59+100”	6–7
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
37. — Circulară privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din argint dedicate aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Eugen Drăgușescu	7
38. — Circulară privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii constituite în lei și în euro începând cu perioada de aplicare 24 octombrie—23 noiembrie 2014.....	8
39. — Circulară privind rata dobânzii penalizatoare pentru deficitul de rezerve minime obligatorii în monedă națională începând cu perioada de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2014	8
40. — Circulară privind modificarea ratei rezervelor minime obligatorii pentru mijloacele bănești în valută	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 10 din 20 octombrie 2014 (Complețul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 472**

din 23 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Aurel Bonciog în Dosarul nr. 56.940/3/2011* (nr. vechi 1.073/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 337D/2014.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, deoarece măsura legislativă a tăierii pensiilor de serviciu ale diplomaților este neconstituțională și nu a avut efect practic. Solicită Curții Constituționale ca, prin decizia ce o va da, să îndrume instanțele judecătorești să aplice legea, susținând că o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului se aplică doar cauzei respective, iar nu și altor cauze. De asemenea, susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (1) din Constituție. Depune concluzii scrise în acest sens.

4. Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 312 din 5 iunie 2014. Totodată, susține că interpretarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului este obligatorie pentru instanțele judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 1.266 din 4 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 56.940/3/2011* (nr. vechi 1.073/2014), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Aurel Bonciog

în cadrul unei cauze având ca obiect soluționarea contestației la decizia de pensionare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 55 din Constituție, precum și, prin raportare la art. 20 din Constituție, prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 „nu modifică sau abrogă legi, care să revendice priorități de aplicare, potrivit principiului *prior tempore potior iure*, ci direct introduce la Legea nr. 19/2000 un nou sistem de calcul al pensiilor pentru diplomați, pensii stabilite în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2003”, ceea ce, din punct de vedere juridic, înseamnă că pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 sunt parțial expropriate.

7. Mai arată că neretroactivitatea, ca raport dintre două legi consecutive care reglementează aceeași stare de fapt, situație prevăzută la art. 15 alin. (2) din Constituție, este distinctă de garanția constituțională a întregului sistem juridic din România, creat prin acte sau fapte juridice anterioare. De asemenea, invocă principiul *pacta sunt servanda* și principiul securității juridice. Astfel, arată că drepturile subiective ale cetățenilor sunt garantate deopotrivă, chiar dacă sunt bunuri corporale sau drepturi viitoare, nu numai prin neretroactivitatea legii.

8. Totodată, susține că toate pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 au fost create nu ca drepturi impersonale, abstracte, ci ca bunuri corporale, concret măsurabile, pe bază de contracte civile, care, potrivit art. 969 din Codul civil, sunt obligatorii. În acest sens invocă și art. 1.271 din noul Cod civil. Or, statul poate acționa și ca subiect de drept civil și nu poate ignora obligațiile civile. Astfel, consideră că Legea nr. 119/2010 trimite inutil la Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, căci aceasta a reglementat pensiile pentru diplomați, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2003 privind sistemul de pensionare a membrilor personalului diplomatic și consular nu a creat un sistem de pensii, ci a instituit un mod de calcul distinct pentru o categorie socială. Orice interpretare s-ar da Legii nr. 119/2010, aceasta nu a schimbat natura pensiilor. În acest sens invocă doctrina franceză și dispozițiile Codului civil referitoare la contractul de asigurare, precizând că legea nu face distincție între pensia de serviciu și pensia de asigurări sociale și că, din păcate, în cazul de față, acest contract de asigurare este aleatoriu.

9. De asemenea, susține că dispozițiile de lege criticate contravin și art. 44 din Constituție, deoarece pensia este un „*bun*” ocrotit de lege, de Constituție și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauzele *Andrejeva împotriva Letoniei*, *Muller împotriva Austriei*, *Gazgusuz împotriva Austriei* și *Buchen împotriva Cehiei*. Totodată, arată că prin Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în Cauza *Frimu și alții împotriva României*, și prin Decizia din 15 mai 2012, pronunțată în Cauza *Abăluță și*

alții împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a fost sesizată și cu încălcarea dreptului de proprietate.

10. Mai susține că unele instanțe, cum ar fi Tribunalul Suceava, Curtea de Apel Craiova, Tribunalul Galați și Tribunalul Botoșani, „percep ca neconstituțională” Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011.

11. În final, arată, pe de-o parte, că, deși Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestei ordonanțe, a analizat alte aspecte decât cele invocate în prezenta cauză, iar, pe de altă parte, că motivarea Deciziei Curții Constituționale nr. 871/2010 nu este obligatorie, Curtea putând să își schimbe practica, deoarece „interpretarea legii este dinamică și adesea legată de un interes public”.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** opinează în sensul că este incontestabil că, în calitate de subiect de drept, pensionarul are dreptul la pensie, în condițiile stabilite de lege și cu respectarea prevederilor tratatelor internaționale prioritare la care România este parte, pensia reprezentând un drept de natură patrimonială. Statul român, cu respectarea coordonatelor indicate anterior, poate modifica drepturile de pensie. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 se aplică numai pentru pensiile plătite după intrarea ei în vigoare, iar nu și pentru pensiile deja încasate. Actul normativ criticat instituie o nouă procedură administrativă de calcul al pensiei, iar legiuitorul are dreptul exclusiv de a dispune, în funcție de politica socială și fondurile disponibile, asupra acordării lor, precum și asupra cuantumului și condițiilor de acordare. Noțiunea de „bun” înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică, astfel că dreptul la pensie poate fi asimilat unui drept de proprietate, iar pensia, unui bun proprietate privată. Partea necontributivă este supusă practic realităților sociale și resurselor financiare de la un moment dat și reprezintă un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a legii noi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului** apreciază, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 533/2012. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Constituție, apreciază că, potrivit acestei norme constituționale, cetățenii au dreptul la pensie, în condițiile legii. Ca atare, legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale convenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul valoric al lor, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare. În final, arată că dispozițiile art. 55 din Constituție nu au incidență în speță.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile și notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 30 iunie 2011, aprobată prin Legea nr. 109/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2012, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, care au făcut obiectul recalculării conform prevederilor aceleiași legi, se revizuiesc, din oficiu, de către casele teritoriale de pensii în evidența cărora se află dosarele de pensie, prin emiterea unor decizii de revizuire, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

(2) *Drepturile de pensie revizuite potrivit prezentei ordonanțe de urgență se plătesc de la data de întâi a lunii următoare expirării termenului de revizuire prevăzut la alin. (1).*

(3) *Pensiile prevăzute la alin. (1) pot fi revizuite și la cererea beneficiarului, dacă acesta depune la casa teritorială de pensii, în termen de 20 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, noi acte doveditoare, întocmite conform prevederilor legale, din care rezultă alte date și elemente decât cele existente la dosarul de pensie, care se au în vedere la stabilirea stagiului de cotizare și a punctajului mediu anual.*

(4) *Drepturile de pensie revizuite la cererea beneficiarului se plătesc de la data prevăzută la alin. (2), dacă cererea de revizuire, împreună cu toate actele doveditoare, a fost depusă la casa teritorială de pensii în termenul prevăzut la alin. (3).*

(5) *În situația în care cererea, împreună cu toate actele doveditoare, a fost depusă la casa teritorială de pensii peste termenul prevăzut la alin. (3), drepturile de pensie se vor plăti începând cu data de întâi a lunii următoare depunerii cererii, dar nu mai devreme de termenul prevăzut la alin. (2).”*

18. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (1) potrivit căruia „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 55 privind apărarea țării. De asemenea, invocă, prin raportare la art. 20 din Constituție, și încălcarea prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește criticile privind transformarea pensiilor de serviciu în pensii contributive și micșorarea cuantumului acestora, critici raportate la art. 15 alin. (2), art. 44 și art. 47 din Constituție, s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, respingând ca neîntemeiate aceste critici, de exemplu, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, prin Decizia nr. 215 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2012, și prin Decizia nr. 327 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 29 august 2013.

20. Astfel, prin Decizia nr. 215 din 13 martie 2012, Curtea a reținut că, „Dacă Legea nr. 119/2010 constituie reglementarea de drept substanțial prin care pensiile de serviciu au fost transformate în pensii contributive, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 reprezintă prevederea legală de natură procedurală prin care statul reglementează procedura recalculării pensiilor și modul de calcul al drepturilor de pensie, ținând cont de specificul situațiilor categoriilor socio-profesionale în cauză.”

21. Prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, Curtea a reținut că „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «*bun*», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii”.

22. Totodată, Curtea a arătat că dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. [...] Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfârge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*”.

23. De asemenea, în această materie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în cauzele conexe nr. 45.312/11, nr. 45.581/11, nr. 45.583/11, nr. 45.587/11 și nr. 45.588/11 — *Ana Maria Frimu, Judita Vilma Timar, Edita Tanko, Marta Molnar și Lucia Ghețu împotriva României*, a constatat că măsura de reducere a pensiilor de serviciu este prevăzută de lege (paragrafele 18 și 42) și constituie o modalitate de a echilibra bugetul și de a corecta diferențele existente între sistemele de pensie, iar aceste motive nu pot fi considerate nerezonabile sau disproporționate (paragraful 44). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a amintit că statele părți la Convenție se bucură de o marjă de apreciere destul de mare atunci când este vorba de reglementarea politicii lor sociale. Întrucât adoptarea legilor pentru a stabili echilibrul dintre cheltuielile și veniturile statului implică de obicei un examen al chestiunilor politice, economice și sociale, Curtea a considerat că autoritățile naționale se află în principiu într-o poziție mai bună pentru a alege mijloacele cele mai potrivite pentru a atinge acest obiectiv și aceasta respectă alegerile lor,

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurel Bonciog în Dosarul nr. 56.940/3/2011* (nr. vechi 1.073/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

cu excepția situației în care acestea sunt în mod evident lipsite de o bază rezonabilă (paragraful 41). Instanța de contencios al drepturilor omului a ținut seama și de faptul că „reforma sistemelor de pensii nu a avut efect retroactiv și nu a adus atingere drepturilor la prestații sociale dobândite în temeiul contribuțiilor plătite în timpul anilor de activitate” (paragraful 45).

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. În ceea ce privește susținerile autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la existența unui contract de asigurare încheiat cu statul, Curtea reține că acestea nu pot fi primite, de vreme ce regulile care guvernează acordarea pensiilor sunt stabilite prin legile privind sistemul de pensii (cum este Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice), iar nu de dispozițiile referitoare la contractul de asigurare din Codul civil.

26. Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și nici celor ale art. 15 alin. (1), potrivit cărora „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*”. Astfel, dreptul la pensie de serviciu nu este consacrat la nivel constituțional, astfel că nu se poate vorbi de un drept fundamental la pensia de serviciu.

27. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 55 din Constituție privind apărarea țării, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauza de față.

28. În final, Curtea observă că, referitor la pensiile personalului diplomatic și consular, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2013 privind acordarea de drepturi unor membri ai Corpului diplomatic și consular al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 21 octombrie 2013, și aprobată prin Legea nr. 381/2013, ordonanță de urgență care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2014, stabilește următoarele:

„(1) *Membrii Corpului diplomatic și consular al României, cu o vechime neîntreruptă de cel puțin 15 ani în Ministerul Afacerilor Externe, care la data de 31 august 2010 erau pensionari, pot beneficia de o indemnizație diplomatică în cuantum lunar de maximum 3.571 lei.*

(2) *Indemnizațiile diplomatice prevăzute la alin. (1) se pot acorda pentru un număr maxim de 250 de persoane.*”

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru suplimentarea pe anul 2014 a sumei prevăzute ca justă despăgubire pentru unele imobile proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică de interes național, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 685/2007 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire Lugoj”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (2) și alin. (3) lit. a), art. 5 alin. (1) și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare, al art. 562 alin. (3) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și al art. 622 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 11 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 47/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă suplimentarea pe anul 2014 a sumei prevăzute ca justă despăgubire pentru unele imobile proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică de interes național aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 685/2007 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire Lugoj”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 491 din 23 iulie 2007, cu suma globală estimată de 30 mii lei, care se alocă de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, pentru Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor, în limita prevederilor anuale aprobate Secretariatului General al Guvernului, prin Legea bugetului de stat pe anul 2014 nr. 356/2013, cu modificările și completările

ulterioare, la capitolul 84.01 „Transporturi”, titlul 55 „Alte transferuri”, articolul 55.01 „Transferuri interne”, alineatul 55.01.28 „Cheltuieli neeligibile ISPA”.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) este aferentă despăgubirii, în condițiile legii, a unor imobile cuprinse în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 685/2007, respectiv pozițiile nr. 89 și nr. 122.

Art. 2. — Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România – S.A., răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu prevederile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri, precum și de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acestora.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor,

Alexandru Năstase,

secretar de stat

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Darius-Bogdan Vâlcov

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilului proprietate privată situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național „Lărgire la 4 benzi DN 5 Adunații-Copăceni—Giurgiu, km 23+200—km 59+100”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 5 alin. (1) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 130/1995 privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Autostrada București—Giurgiu, tronsonul Adunații-Copăceni—Giurgiu”, precum și unele măsuri de realizare a acestuia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă amplasamentul suplimentar al lucrării de utilitate publică de interes național „Lărgire la 4 benzi DN 5 Adunații-Copăceni—Giurgiu, km 23+200—km 59+100”, potrivit hărții topografice/planului de amplasament prevăzute/prevăzut în anexa nr. 1*).

Art. 2. — (1) Se aprobă declanșarea procedurilor de expropriere a imobilului proprietate privată situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național „Lărgire la 4 benzi DN 5 Adunații-Copăceni—Giurgiu, km 23+200—km 59+100”, prevăzută la art. 1, expropriator fiind statul român, reprezentat de Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.

(2) Lista cuprinzând imobilul supus exproprierii potrivit alin. (1), situat pe raza localității Călugăreni, județul Giurgiu, proprietarii sau deținătorii acestuia, precum și suma individuală aferentă despăgubirii este cea prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 3. — Suma individuală estimată de către expropriator, aferentă despăgubirii pentru imobilul proprietate privată situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național „Lărgire la 4 benzi DN 5 Adunații-Copăceni—Giurgiu, km 23+200—km 59+100”, prevăzută la art. 1, aflat pe raza localității Călugăreni, județul Giurgiu, este în cuantum total de 830 lei și se alocă de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, pentru Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor, în limita prevederilor anuale aprobate prin Legea bugetului de stat pe anul 2014

nr. 356/2013, cu modificările și completările ulterioare, la capitolul 84.01 „Transporturi”, titlul 55 „Alte transferuri”, articolul 01 „Transferuri interne”, alineatul 28 „Cheltuieli neeligibile ISPA”.

Art. 4. — Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., răspunde de realitatea datelor înscrise în Lista cuprinzând imobilul proprietate privată situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național prevăzute la art. 1, de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acestora, precum și de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 5. — Suma individuală prevăzută la art. 3 se virează de către Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor, în termen de cel mult 30 de zile de la data solicitării într-un cont bancar deschis pe numele Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., la dispoziția proprietarului de imobil situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național prevăzute la art. 1, în vederea efectuării despăgubirilor în cadrul procedurilor de expropriere, în condițiile legii.

Art. 6. — Planul cu amplasamentul suplimentar al lucrării de utilitate publică prevăzute la art. 1 se aduce la cunoștința publică prin afișarea la sediul consiliului local respectiv și prin afișare pe pagina proprie de internet a expropriatorului.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public-Privat și Promovarea Exporturilor,

Alexandru Năstase,
secretar de stat

Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Darius-Bogdan Vâlcov

Ministrul transporturilor,

Ioan Rus

București, 11 noiembrie 2014.
Nr. 1.014.

*Anexa nr. 1 se comunică persoanelor fizice și juridice interesate, la solicitarea acestora, de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., care este depozitarul acesteia, imposibilitatea publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hărții topografice fiind determinată de impedimente de natură tehnico-redacțională.

Lista cuprinzând imobilul proprietate privată situat pe amplasament suplimentar, necesar pentru realizarea unei amenajări pentru protecția lucrării publice de interes național „Lărgire la 4 benzi DN 5 Adunații-Copăceni—Giurgiu, km 23+200—km 59+100”, aflat pe raza localității Călugăreni, județul Giurgiu, proprietarii sau deținătorii acestuia, precum și suma individuală aferentă despăgubirii

Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului/deținătorului terenului	Nr. topografic	Categoria de folosință	Număr cadastral (număr topo)	Număr carte funciară	Suprafața de expropriat (mp)	Valoarea de despăgubire a terenului, conform Legii nr. 255/2010 (lei)
Giurgiu	Călugăreni	Stoian C. Florica, Stoian Mihai Dobre, Stoian Violeta, Bajenaru Ioana, Bajemari Liliana, Bajenaru George Valentin	—	A	1.354	765/N	36	823,14
TOTAL:								823,14

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din argint dedicate aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Eugen Drăguțescu

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic, începând cu data de 10 noiembrie 2014, o monedă din argint dedicată aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Eugen Drăguțescu.

Art. 2. — Caracteristicile monedei sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	argint
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	37 mm
Greutate	31,103 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul monedei redă un desen al artistului plastic Eugen Drăguțescu, valoarea nominală „10 LEI”, inscripția „ROMANIA”, stema României și anul de emisiune „2014”.

Reversul monedei prezintă portretul, numele, semnătura lui Eugen Drăguțescu și anii între care a trăit „1914”, „1993”.

Art. 3. — Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint dedicate aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Eugen Drăguțescu au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 4 noiembrie 2014.
Nr. 37.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă
privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii
constituite în lei și în euro începând cu perioada de aplicare
24 octombrie—23 noiembrie 2014

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,
în aplicarea prevederilor art. 15, 16 și 17 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 octombrie—23 noiembrie 2014, rata dobânzii plătită la rezervele minime obligatorii constituite în lei este de 0,38% pe an, iar rata dobânzii plătită la rezervele minime obligatorii constituite în euro este de 0,32% pe an.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 10 noiembrie 2014.
Nr. 38.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă
privind rata dobânzii penalizatoare pentru deficitul de rezerve
minime obligatorii în monedă națională începând cu perioada
de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2014

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (4) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,
în aplicarea prevederilor art. 12 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2014, rata dobânzii penalizatoare pentru deficitul de rezerve minime obligatorii constituite în monedă națională este de 8,0% pe an.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 10 noiembrie 2014.
Nr. 39.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ
privind modificarea ratei rezervelor minime obligatorii
pentru mijloacele bănești în valută

În baza dispozițiilor art. 5 și 8 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 13 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2014, rata rezervelor minime obligatorii pentru mijloacele bănești în valută cu scadența mai mică de 2 ani de la finele perioadei de observare și mijloacele bănești în valută cu scadența reziduală mai mare de 2 ani de la finele perioadei de observare care prevăd clauze contractuale referitoare la rambursări, retrageri, transferări anticipate se stabilește la un nivel de 14%.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 10 noiembrie 2014.
 Nr. 40.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 10
din 20 octombrie 2014

Dosar nr. 11/1/2014/HP/C

Julia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului	Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile	Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile	Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal	Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Nicoleta Țândăreanu	— judecător la Secția I civilă	Elena Canțar	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă	Carmen Sîrbu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Georgeta Carmen Negrilă	— judecător la Secția I civilă — judecător-raportor	Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă		
Raluca Moglan	— judecător la Secția I civilă		
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor		
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă		
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă		

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 11/1/2014/HP/C este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵

alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept — a luat spre examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă în Dosarul nr. 7.259/95/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, și anume, dacă norma de trimitere anterior menționată se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă (respectiv art. 2.517 din Codul civil) sau la termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care a luat naștere dreptul reglementat de art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul de procedură fiscală).

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, puncte de vedere și hotărâri relevante în materie pronunțate de instanțele judecătorești, precum și răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul judecătorilor-raportori în susținerea raportului întocmit.

Doamna judecător-raportor Georgeta Carmen Negrilă învederează că termenul de prescripție trebuie interpretat în contextul unei corecte calificări a obiectului cauzei, fiind vorba de o contestație împotriva unei decizii care constituie titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, așadar, o contestație la titlu, cale procesuală reglementată de art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă. În contextul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, termenul de prescripție este intervalul de timp stabilit de lege, înăuntrul căruia Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă trebuie să procedeze, conform art. 47 alin. (1) din același act normativ, la emiterea deciziilor de debit, care constituie titluri executorii pentru sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, sub sancțiunea pierderii aceluși drept; se mai precizează că raportul juridic privind restituirea primei de instalare reglementat de art. 76 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, are un temei delictual, ceea ce determină incidența dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu există chestiuni prealabile de invocat sau excepții de formulat, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, prin Încheierea din 2 iulie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 7.259/95/2013, a dispus sesizarea, din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă norma de trimitere anterior menționată se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (respectiv art. 2.517 din Codul civil) sau la termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care a luat naștere dreptul reglementat de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

2. Expunerea succintă a procesului

Reclamanta Schinteie Viorica, prin contestația înregistrată pe rolul Tribunalului Gorj sub nr. 7.259/95/2013, a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Gorj anularea, ca netemeinică și nelegală, a Deciziei nr. 154/09.07.2013, emisă de către pârâtă.

Prin decizia contestată, i s-a imputat reclamantei suma de 3.500 lei, reprezentând primă de instalare ce i-a fost acordată acesteia în luna iunie 2010, în temeiul art. 75 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea contestației, reclamanta a susținut că a fost depășit termenul general de prescripție de 3 ani la momentul emiterii deciziei contestate, în sensul celor prevăzute prin art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Pârâta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Gorj, prin apărările formulate, a apreciat că termenul aplicabil pentru recuperarea debitului este cel prevăzut de art. 131 din Codul de procedură fiscală, respectiv de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la recuperarea debitului, deoarece măsurile de executare emise au fost realizate în conformitate cu prevederile art. 31 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004 pentru aprobarea Procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, care fac trimitere la dispozițiile Codului de procedură fiscală.

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, prin Sentința civilă nr. 5.243 din 9 decembrie 2013, a admis contestația formulată de reclamantă și a dispus anularea deciziei atacate, cu motivarea că aceasta a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 75, 76 și art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, termenul general de prescripție prevăzut de art. 47 alin. (2) din actul normativ anterior menționat fiind cel de 3 ani, reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, în vigoare la data acordării primei de instalare și nu cel de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept, în sensul celor prevăzute de art. 131 din Codul de procedură fiscală, considerându-se că Legea nr. 76/2002 este lege specială în raport cu Codul de procedură fiscală.

Împotriva acestei sentințe, intimata Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj a formulat apel, criticile

formulate vizând atât problema termenului de prescripție aplicabil pentru recuperarea debitului, cât și fondul cauzei, respectiv dreptul la restituirea primei de instalare.

Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, în cadrul soluționării apelului, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dedusă judecătii, dispunând totodată suspendarea cauzei până la pronunțarea soluției cu privire la dezlegarea în drept a chestiunii sesizate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

3. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

Prin Încheierea din data de 2 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 7.259/95/2013, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă privind admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de faptul că:

1. Soluționarea litigiului depinde de rezolvarea problemei de drept cu privire la identificarea duratei termenului de prescripție reglementat de art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, pentru recuperarea sumelor acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și oricăror alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, fiind necesar a se stabili dacă norma de trimitere de la articolul anterior menționat se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (respectiv art. 2.517 din noul Cod civil) sau termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul, reglementat de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

2. Problema de drept care face obiectul sesizării este nouă, întrucât asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

4.1. Apelanta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Gorj a susținut că, în situația debitelor constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 5 ani, termen care începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

4.2. Intimata Schinteie Viorica a arătat că durata termenului general de prescripție prevăzut de art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, este de 3 ani, și anume termenul prevăzut de art. 3 din Decretul nr. 167/1958.

5. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Opinia exprimată de instanța de sesizare este cea potrivit căreia sintagma „termenul general de prescripție legal” din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretată prin trimitere la dispozițiile generale ale art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (reluat în art. 2.517 din Codul civil), durata termenului de prescripție pentru recuperarea debitelor constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj fiind de 3 ani.

În susținerea acestei opinii, instanța de trimitere a invocat următoarele argumente:

a. Legea utilizează, în norma de trimitere, sintagma „termen general de prescripție legal”, iar acest termen a fost reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (în prezent, de art. 2.517 din noul Cod civil), acestea fiind dispozițiile legale cu aplicabilitate generală, atunci când legile speciale nu prevăd un alt termen.

b. Termenul prevăzut de art. 131 din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, nu este un termen general, ci unul special, reglementat în materia executării silite a creanțelor fiscale, iar obligația de restituire a sumelor primite necuvenit cu titlu de primă de instalare nu se încadrează în categoria creanțelor fiscale, astfel cum acestea sunt definite de art. 21 și 22 din actul normativ anterior menționat.

c. Dispozițiile art. 31 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, se referă la activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor legii, însă fac trimitere la procedura concretă de realizare a acestei activități. Ordinul dat în aplicarea legii nu poate statua printr-o normă de trimitere un alt termen decât legea însăși. Dacă legiuitorul ar fi înțeles să reglementeze durata termenului de prescripție la 5 ani prin raportare la dispozițiile speciale din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ar fi trimis, în mod expres, în cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, la aceste norme și nu la termenul general de prescripție.

d. Ca argument de analogie, dispozițiile asemănătoare privind recuperarea debitelor la bugetul asigurărilor sociale au statuat, prin art. 141 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, că sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale se recuperează pe baza deciziei emise de casa teritorială/sectorială de pensii, ce constituie titlu executoriu, cu respectarea termenului general de prescripție de 3 ani.

6. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

Opiniile conturate prin soluțiile pronunțate sau punctele de vedere exprimate de instanțele judecătorești sunt neunitare, în sensul că anumite curți de apel au apreciat că sintagma „termenul general de prescripție legal” din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, se referă la termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, în timp ce altele au reținut că aceasta are în vedere termenul de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul, conform art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior asupra acestei chestiuni de drept, nefiind pronunțată o decizie în interesul legii sau o altă hotărâre prealabilă având acest obiect; totodată, este de observat că instanța supremă nu are competență în legătură cu aplicarea dispozițiilor Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, din adresele existente la dosar rezultând că nu au identificat, în jurisprudența proprie, decizii referitoare la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

De asemenea, prin Adresa nr. 2.034/C/III-5/2014 din 11 septembrie 2014, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, din verificările efectuate în evidența sesizărilor de recurs în interesul legii la nivelul Secției judiciare, Serviciul judiciar civil, nu a fost identificată nicio lucrare de verificare a practicii judiciare în legătură cu problema de drept ce face obiectul sesizării.

7. Jurisprudența Curții Constituționale

Curtea Constituțională nu a fost investită cu examinarea constituționalității art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

8. Raportul asupra chestiunii de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate, concluzionându-se că sintagma „termenul general de prescripție legal” din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, se referă la termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, respectiv art. 2.517 din Codul civil.

9. Înalta Curte

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Așadar, legiuitorul, în cuprinsul articolului anterior menționat, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ; în doctrină, ele au fost identificate după cum urmează:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;

3. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

4. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Pentru a se conchide cu privire la respectarea condiției privind existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță, trebuie pornit de la obiectul cererii deduse judecății, calificarea acesteia și verificarea competenței instanței de sesizare de a soluționa cauza în ultimă instanță, ceea ce, implicit, presupune și premisa verificării competenței de primă instanță.

Cum finalitatea pronunțării unei hotărâri prealabile în procedura reglementată de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă este dezlegarea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, prin care să dea rezolvare de principiu acesteia, se impune evaluarea problemei de drept în coordonatele sale legale, ceea ce implică stabilirea premiselor corecte de analiză în realizarea demonstrației juridice, și nu preluarea celor stabilite de instanța de trimitere, după cum, la pronunțarea prezentei decizii, este lipsită de relevanță și omisiunea aceleiași instanțe de a da anumite dezlegări intermediare ce se constituie în chestiuni prealabile indispensabile în rezolvarea problemei de drept.

Cauza dedusă judecății pe rolul Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale are ca obiect contestația formulată de contestatoarea Schinteie Viorica prin care, în contradictoriu cu intimata Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj, a solicitat instanței ca, prin sentința ce o va pronunța, să dispună anularea, pentru nelegalitate și

netemeinicie, a Deciziei nr. 154 din 9 iulie 2013 emise de intimată, prin care s-a dispus recuperarea unui debit de 3.500 lei, reprezentând prima de instalare ce i-a fost acordată în temeiul art. 75 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, sumă încasată de contestatoare în luna iunie 2010.

Art. 75 din actul normativ de referință prevede că: „Persoanele care, în perioada în care beneficiază de indemnizație de șomaj, se încadrează, potrivit legii, într-o altă localitate și, ca urmare a acestui fapt, își schimbă domiciliul primesc o primă de instalare, acordată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, egală cu de șapte ori valoarea indicatorului social de referință în vigoare la data instalării.”

Pe de altă parte, art. 76 alin. (2) și (3) din același act normativ stabilește că angajații au obligația de a restitui integral suma primită ca primă de instalare, în situația în care își schimbă domiciliul la vechiul domiciliu, într-o perioadă de 12 luni de la angajare.

Totodată, în situația nerespectării obligației de restituire a sumei încasate ca primă de instalare, recuperarea acestor sume se va face pe baza angajamentelor beneficiarilor, care constituie titluri executorii.

Cum existența unui asemenea angajament de restituire a acestei sume asumat de contestatoare, beneficiar al primei de instalare, nu s-a reținut în cauză, astfel cum rezultă din consultarea Sentinței civile nr. 5.243 din 9 decembrie 2013 a Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, rezultă că Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj a uzat de dispozițiile art. 47 alin. (1) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, și a emis decizia de debit contestată în cauză.

Astfel, norma menționată prevede că „Sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și orice alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, se recuperează pe baza deciziilor emise de agențiile pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, de centrele regionale de formare profesională a adulților, care constituie titluri executorii”.

În consecință, cererea formulată în cauză reprezintă o contestație împotriva unei decizii care constituie titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, așadar, o contestație la executare în temeiul art. 712 alin. 2 din Codul de procedură civilă potrivit căruia „În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui”.

Ca atare, o astfel de contestație la executare este admisibilă dacă legea care îi stabilește caracterul de titlu executoriu nu prevede o altă cale procesuală pentru desființarea lui.

Or, actul normativ de referință — Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare — nu conține o astfel de soluție procesuală specială, ci, dimpotrivă, în art. 119 alin. (1) din același act normativ, face trimitere la dispozițiile de drept comun: „Litigiile rezultate ca urmare a aplicării prevederilor prezentei legi se soluționează de către instanțele judecătorești competente, potrivit legii.”

Conform art. 713 alin. (1) din Codul de procedură civilă, contestația la executare se introduce la instanța de executare, iar art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă, normă activă la data sesizării primei instanțe, dispunea în sensul că instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se află sediul biroului executorului judecătoresc care face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel; este util a se

preciza că, în prezent, această dispoziție legală a fost reformulată prin adoptarea Legii nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014 — așadar, în vigoare din 19 octombrie 2014, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, mențiune necesară în contextul suspendării de drept a art. 650 alin. (1) forma inițială, ca efect al publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 348 din 17 iunie 2014 prin care a fost declarată neconstituționalitatea acestei norme.

Decizia Curții Constituționale nu poate avea niciun efect asupra executărilor silită aflate în curs, implicit nici asupra incidentelor ivite în cursul executării silită, precum este și contestația la executare, întrucât, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituția României, republicată, ea produce efecte numai pentru viitor (*facta futura*), nu și cu privire la situațiile juridice trecute (*facta praeterita*) sau aflate în curs de desfășurare (*facta pendentia*).

În plus, motivarea excepției de neconstituționalitate a privit exclusiv criteriul de stabilire a competenței teritoriale, acest criteriu fiind cel apreciat de Curtea Constituțională ca neconform dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și art. 126 alin. (2) din Constituția României, republicată, și prevederilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Totodată, în domeniul executării silită a debitelor rezultate din încălcări ale Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, a fost emis Ordinul nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare.

La art. 31 din cap. II din anexa acestui ordin se dispune astfel: „Activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuarea a executării silită a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor legii se realizează, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, desemnat prin dispoziții ale directorilor executivi”, persoane denumite executori bugetari, investite cu exercițiul autorității publice, conform art. 32 alin. (1) și (2) din anexa la același ordin.

Art. 33 lit. a) din anexa la ordinul de referință prevede următoarele: „Fac obiectul executării silită, în condițiile art. 31, următoarele debite rezultate din nerespectarea prevederilor legii: a) sumele plătite fără temei legal, cu titlu de indemnizație de șomaj, precum și debitele create în condițiile legii, care se recuperează în temeiul deciziilor emise de agențiile pentru ocuparea forței de muncă, ce constituie titluri executorii, potrivit art. 47 alin. (1) din lege, de la persoanele care le-au primit;”.

Prin urmare, executarea silită a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, adică a titlurilor executorii emise în aplicarea dispozițiilor art. 47 alin. (1) din actul normativ anterior menționat, se efectuează de executorii bugetari, și nu de către executorii judecătorești, astfel că, în aplicarea art. 119 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 713 alin. (1) raportat la art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă (forma în vigoare la data sesizării primei instanțe) coroborat cu art. 31 și art. 32 alin. (1) și (2) din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că, în cauză, competența de soluționare a contestației la executare revine judecătoriei în circumscripția căreia se află sediul executorului bugetar, deci sediul Agenției Județene de

Ocupare a Forței de Muncă Gorj, acesta fiind personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, în sensul textelor anterior citate.

Potrivit art. 717 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 711 alin. (4) și art. 714 alin. (4) din Codul de procedură civilă, care pot fi atacate în condițiile dreptului comun.

Așadar, cererea dedusă judecății reprezintă o contestație la executare a cărei competență de soluționare revine judecătoriei în a cărei rază își are sediul Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj, iar hotărârea pronunțată de această instanță era susceptibilă numai de apel, calea de atac fiind în competența de soluționare a tribunalului competent teritorial, conform art. 94 pct. 2 din Codul de procedură civilă, care urma să judece în ultimă instanță și să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Cu toate acestea, se observă că pricina care a generat prezenta sesizare a fost soluționată în primă instanță de Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, instanță care, în temeiul obligației legale statuate prin art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a procedat la verificarea propriei sale competențe și a constatat că este competentă general, material și teritorial să judece pricina, în temeiul dispozițiilor art. 153 și art. 154 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 95 din Codul de procedură civilă.

Este adevărat că art. 153 lit. i) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, stabilește competența materială a tribunalului de a soluționa contestațiile împotriva măsurilor de executare silită, însă textul privește, în mod explicit, ca aceste măsuri să fi fost dispuse „în baza prezentei legi”, așadar a legii privind sistemul unitar de pensii publice, în timp ce art. 154 din același act normativ reprezintă norma de competență teritorială în aceeași materie; pe de altă parte, aceste dispoziții din legea specială derogă și exclud de la aplicare dispozițiile dreptului comun, respectiv normele de competență din Codul de procedură civilă, între care și art. 95 anterior menționat.

Însă, sistemul de asigurări sociale este unul complex și el acoperă atât pensiile publice, dar și alocațiile de stat pentru copii, situațiile de incapacitate temporară de muncă, riscurile de accidente de muncă și boli profesionale și alte servicii de asistență socială, indemnizațiile de șomaj și stimulentele acordate angajatorilor pentru crearea de locuri de muncă; or, fiecare dintre aceste forme de asistență socială este guvernată de actele normative adoptate pentru acel segment de relații sociale (domeniul propriu de reglementare), iar din perspectiva speței deduse judecății, pensiile publice sunt guvernate de prevederile Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în timp ce sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă de cele ale Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare; ca atare, soluționarea litigiilor generate de aplicarea lor se supune regulilor propriului act normativ, cu excepția situațiilor în care, în cuprinsul lui, nu se face trimitere la normele dintr-o altă reglementare.

Concluzia anterioară este susținută de principiul unicității reglementării în materie consacrat ca atare prin dispozițiile art. 14 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ, iar un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act, dar și de

regula evitării paralelismelor legislative enunțată de art. 16 alin. (1) din același act normativ, potrivit căruia în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative.

Așadar, sentința pronunțată în primă instanță de Tribunalul Gorj în aceste condiții (pornind de la o greșită calificare a cererii deduse judecării, calificare ce interesează și dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei hotărâri prealabile), pe baza unor norme de competență neincidente, este supusă numai apelului la curtea de apel competentă, respectiv la Curtea de Apel Craiova care va pronunța o hotărâre definitivă, așadar, în ultimă instanță.

Reținând că autorul sesizării este o curte de apel care, în această cauză, judecă în ultimă instanță, urmând a pronunța o hotărâre definitivă, se constată îndeplinită și cea de-a doua condiție de admisibilitate, întrucât, față de momentul procesual la care se află pricina pe rolul instanței de trimitere, necompetența materială și cea teritorială de ordine publică nu pot fi invocate de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii, ci doar la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, astfel cum prevede art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, neregularitatea procedurală constând în soluționarea cauzei în primă instanță de o instanță necompetentă material, acoperită fiind, nu are alt efect decât al competenței dobândite de instanțele care au fost investite cu soluționarea cauzei, ea neafectând și corecta calificare juridică a cererii, anterior arătată, anume contestație la executare formulată în temeiul art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Și cea de-a treia condiție de admisibilitate a sesizării este, de asemenea, întrunită, respectiv cea referitoare la ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, încă de la prima instanță, contestatoarea invocând depășirea termenului general de prescripție legal (referindu-se la termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958) la momentul emiterii deciziei contestate în cauză, aspect care, în contextul contestației la executare formulate în temeiul art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă, se constituie într-un motiv de drept, de nelegalitate, referitor la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, și anume decizia emisă în baza art. 47 alin. (1) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, fiind, așadar, o apărare de fond a contestatoarei, și nu o excepție procesuală de fond.

Această apărare a contestatoarei a fost reținută de prima instanță, iar dezlegarea acesteia din cuprinsul sentinței a fost criticată de către intimată prin motivele de apel cu a căror analiză este investită, în ultimă instanță, Curtea de Apel Craiova.

Or, de lămurirea acestei chestiuni de drept — înțelesul sintagmei „termenul general de prescripție legal” din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, depinde, într-adevăr, soluționarea pe fond a cauzei aflate în curs de judecată.

Pentru a se conchide asupra noutății chestiunii de drept este necesar a se enunța scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control *a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în practica instanțelor judecătorești (control *a posteriori*).

Sigur că un act normativ recent adoptat sau recent intrat în vigoare are mai degrabă un potențial de a conține probleme noi

de drept care ar fi susceptibile a genera practică neunitară, decât un act normativ intrat în vigoare de mai mult timp; cu toate acestea, nu se poate nega, de plano, doar pe baza criteriului vechimii, că un astfel de act normativ mai poate genera chestiuni noi de drept, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare mai recente ale actului normativ care să suscite probleme de interpretare.

Ca atare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

În consecință, se apreciază că importante, sub acest aspect, sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie.

Or, norma a cărei interpretare se solicită pe calea acestei sesizări reprezintă o chestiune nouă de drept care necesită o dezlegare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, dat fiind potențialul său de a genera practică neunitară și în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării, cu toate că dificultatea acesteia nu este una serioasă.

Deși Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu este un act normativ recent intrat în vigoare și unele dintre instanțe fie nu au fost chemate să se pronunțe în aplicarea dispozițiilor art. 47 alin. (2) din această lege, fie nu s-au pronunțat decât sporadic în legătura cu această normă, concluzia care se impune este aceea că nu se pot constata existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie, astfel că se reține a fi îndeplinită și condiția privind caracterul de noutate al chestiunii de drept deduse judecării.

Înalta Curte constată că, potrivit art. 47 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare: „(1) Sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și orice alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, se recuperează pe baza deciziilor emise de agențiile pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, de centrele regionale de formare profesională a adulților, care constituie titluri executorii.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se recuperează de la beneficiari în termenul general de prescripție legal.”

Instanța de trimitere a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție să lămurească, prin intermediul unei hotărâri prealabile: „Dacă norma de trimitere de la art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (respectiv art. 2.517 din noul Cod civil) sau la termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul, reglementat de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.”

Norma juridică este o regulă de conduită generală, impersonală și obligatorie care are ca scop asigurarea ordinii sociale și care, la nevoie, poate fi dusă la îndeplinire prin constrângere; din punct de vedere logico-juridic, norma are o structură compusă din trei elemente: ipoteză, dispoziție și sancțiune; cele care conțin toate aceste trei elemente structurale sunt norme complete sau determinate, iar cele cărora le lipsește oricare dintre aceste elemente sunt norme incomplete sau nedeterminate și care conțin o trimitere explicită la o altă normă cu care se întregeste (norma de trimitere).

De asemenea, normele de trimitere, în redactarea unor acte normative, sunt utilizate pentru sublinierea unor conexiuni legislative, sens în care dispune art. 16 alin. (1) teza finală din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Or, față de cele arătate, se poate observa că art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu conține nicio normă de trimitere, întrucât nu indică un text de lege cu care să se întregească, ci dispoziția legală a cărei interpretare se cere, face însă referire la instituția juridică a „termenului general de prescripție legal”.

Înainte de intrarea în vigoare a Codului civil (1 octombrie 2011), termenul general de prescripție legal era prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, în timp ce, după intrarea în vigoare a Codului civil, acesta este reglementat de art. 2.517 din Codul civil, fiind de 3 ani; așadar, atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a Codului civil, toate celelalte termene de prescripție, altele decât cele prevăzute de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958 și, respectiv, art. 2.517 din Codul civil, sunt termene speciale de prescripție legale, derogatorii de la termenul general.

Termenul de prescripție extinctivă reprezintă intervalul de timp stabilit de lege, înăuntrul căruia trebuie exercitat dreptul la acțiune în sens material, sub sancțiunea pierderii aceluia drept.

În contextul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, termenul de prescripție este intervalul de timp stabilit de lege, înăuntrul căruia agenția pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, centrele regionale de formare profesională a adulților trebuie să procedeze la emiterea deciziilor de debit, care constituie titluri executorii, pentru sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și orice alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, sub sancțiunea pierderii aceluia drept (recuperarea debitului).

Drept urmare, prin emiterea deciziei se stabilește creanța prin exercitarea dreptului subiectiv la recuperarea debitului ce corespunde obligației angajaților de restituire a primei de instalare încasate nelegal (obligație ce are ca izvor un fapt juridic ilicit și care generează răspunderea juridică delictuală), în timp ce, după emiterea deciziei de debit (așadar, a titlului executoriu), se naște dreptul emitentului de a trece la executarea silită în vederea realizării creanței.

Depășirea acestui termen general de prescripție legal la momentul emiterii deciziei de către instituția abilitată prin lege în acest sens și deci constituirea titlului executoriu după stingerea, prin prescripție extinctivă, a dreptului la recuperarea sumelor acordate în mod nelegal sau a altor debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj lipsesc decizia de cauză juridică, ceea ce se constituie într-un motiv de nulitate a acesteia [apărarea de fond invocată de contestatoare în contestația la executare adresată primei instanțe în temeiul art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

Având în vedere că termenul general de prescripție legal este aplicabil ori de câte ori nu este incident un termen special de prescripție, este necesar a se arăta de ce alternativa indicată de autorul sesizării — art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală — nu își găsește aplicarea în contextul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, și care sunt etapele interpretării sistematice care au permis invocarea acestei alternative.

Art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală (cu denumirea marginală „începerea termenului de prescripție”) este plasat în cuprinsul acestui act normativ în titlul VIII — Colectarea creanțelor fiscale, capitolul VII intitulat „Prescripția dreptului de a cere

executarea silită și a dreptului de a cere compensarea sau restituirea”, și prevede astfel: „Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.”

„Restituirea” enunțată în titlul cap. VII din Codul de procedură fiscală este explicitată la art. 135 din acest act normativ ca fiind „dreptul contribuabililor de a cere compensarea sau restituirea creanțelor fiscale”, ceea ce este o chestiune diferită de obiectul de reglementare al art. 76 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, care constituie cauza obligației angajaților la restituirea debitelor constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj (precum prima de instalare, acordată potrivit art. 75 din legea anterior menționată).

Această obligație de restituire în mod evident are un temei delictual, fiind determinată de încălcarea ulterioară a unor cerințe ale legii, deoarece prin reglementarea de la art. 76 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a prezumat intenția de a frauda legea de cel care, angajându-se și schimbându-și domiciliul pentru acest motiv, revine la vechiul domiciliu într-un interval de 12 luni de la angajare, presupunându-se că schimbarea de domiciliu nu a fost generată în mod real de evenimentul angajării, ci doar pentru a se crea premisele incidenței dispozițiilor art. 75 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, în vederea încasării primei de instalare.

Obligației angajaților aflați în situația de la art. 76 alin. (2) din lege îi corespunde dreptul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, al centrelor regionale de formare profesională a adulților de a emite decizii ce constituie titluri executorii, în condițiile art. 47 alin. (1) din același act normativ, drept care se naște la data luării la cunoștință despre faptul ilicit sau când acest fapt trebuia a-i fi cunoscut agenției sau centrului, respectiv revenirea angajatului la vechiul domiciliu.

Trimiterea la dispozițiile Codului de procedură fiscală se regăsește în art. 31 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Acest ordin a fost emis în baza prevederilor art. 116 alin. (4) din Procedurile privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002, cu modificările și completările ulterioare, adoptate pentru organizarea aplicării Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 31 din anexa la ordinul menționat dispune astfel: „Activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silită a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor legii se realizează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, desemnat prin dispoziții ale directorilor executivi.”

Așadar, Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu face trimitere la titlul VI din Codul de procedură fiscală — Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat — ori la dispozițiile art. 91 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală, având denumirea marginală „Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale”, și care prevăd că dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel, situație în care termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 91 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală ar fi intrat în conflict cu cele dispuse prin art. 47 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, iar nu art. 131 din Codul de procedură fiscală, astfel că titlul executoriu se emite în termen de 3 ani [date fiind dispozițiile art. 47 alin. (2)] de la data nașterii dreptului la recuperarea debitului.

În consecință, ordinul invocat a fost emis pentru aprobarea procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silită a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii

nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, fără a conține dispoziții care să pună problema unui conflict între art. 47 alin. (1) și (2) din lege (care reglementează modalitatea de constituire a titlului executoriu, precum și termenul de prescripție în care acesta se emite) și dispoziții din Codul de procedură fiscală, doar executarea silită a titlului executoriu emis în baza art. 47 alin. (1) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, urmând a fi realizată potrivit procedurii din Codul de procedură fiscală, nu și emiterea acestuia.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 raportat la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă în Dosarul nr. 7.259/95/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă.

Stabilește că „termenul general de prescripție legal” din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 este termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, respectiv art. 2.517 din Codul civil.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 octombrie 2014.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

